

fiică de țeran, și temându-se că tatăl său nu-l va lăsa s'o iea de soție, ... ce face? ... merge într'o seară, pe când era Cucu dus de-acasă, îl fură fata, o duce în altă parte de pădure, își face acolo o colibă, și 'n coliba aceea petrece el un timp mai îndelungat cu fiica lui Cucu, fără ca acesta să poată da de dînșii.

Cucu, vădând că nu-și mai poate afla fiica, se duce într'o zi la bătrînul Drăgoiū și istorisindu-î din fir în pîr toată pățarania, îl roagă să-î vie întru ajutor saū cel puțin să-î dea un sfat cum și-ar putea afla copila.

Bătrînul Drăgoiū, când îl vede pe Cucu, cît e de supărat și de topit, i se făcu milă de dînsul și, fără să mai stea mult pe gânduri, chiamă pe fiul său, pe tînărul Drăgoiū, la sine anume ca să-l întrebă pe acesta: orî de n'a auđit el ceva, umblînd la vînat, despre fata lui Cucu.

Tînărul Drăgoiū, neștiind la ce-l chiamă tatăl său, nu se puse de pricină, ci îndată se duse la dînsul ca să vadă ce este. Inșă cînd dete cu ochii de Cucu și cînd îl întrebă tatăl său de nu știe ceva despre copila acestuia, se făcu alb ca păretele și nu știu ce să răspundă.

— Ce nu vorbești? — Îi zise tatăl său într'un ton cam răstit, cînd îl vede că tace.

— Să fie cu iertare, tată? încep acuma a gîngăvi feciorul.

— Ce iertare! ... ce iertare vrei! ... eu nu te 'ntreb nici de-o iertare, ci de fata lui Cucu!

— Tocmai despre dînsa voiam să-ți spun!

— Ei, și-apoi? ... de ce nu-mi spui mai de grabă? ... Nu veđi tu pe tatăl ei cu cîta nerăbdare dorește s'audă măcar un singur cuvîntel despre fiica sa.

— Voiū spune, tot voiū spune, numai dacă nu-mi vei lua anume de rău!

— Ce săți ieū anume de rău? ... Pare că nu-ți sînt toți boii a casă! ... eu te întreb de una și tu-mi vorbești de alta!

— Apoi dă, ... să fie cu iertare! ... tata-î voinică, și frumoasă, ... și mi-î dragă, și eu aș vrea s'o iaū de soție! ...

— Băete! ... ce-ți lipsește ție astăzi?... ce aiurezi?... vină-ți în fire! ... pe cine vrei tu să iei de soție? ...

— Pe fiica lui Cucu!

— Și de unde voești tu s'o iei pe aceasta de soție, dacă ea s'a pierdut și poate că nici nu mai trăește!

— Ba trăește, și-î sănătoasă, și voinică și frumoasă!

— Și cine ți le-a spus ție toate acestea?

— Cine să mi le spuie! ... nime! ... eu m'am temut că nu me-î lăsa s'o ieū de soție, și de aceea am furat-o și am ascuns-o! ...

Și după ce rosti cuvintele acestea, îi istorisi din fir în pîr toate cum s'au întîmplat, cum a furat-o, cum a ascuns-o, și apoi încheiă zicînd:

— Și acuma faceți cu mine ce vreți, dar de lăsat nu mē las de dînsa odată cu capul!

Bătrînul Drăgoiū, auđind celea ce i le istorisi fiul său, nu-î prea veni la socoteală, dar... fiind că-l avea foarte drag, nu-î zise nimic, din potrivă îi făgădui că-l va lăsa s'o iea de soție, numai dacă va fi și tatăl ei înțeleș cu aceasta.

— Cît despre mine, — zise Cucu, — doresc de-o-cam-dată să-mi ved fiica că trăește și că e sănătoasă, și de acolo înainte... Dumnezeu să le dea noroc și bine! ...

Scurt timp după aceasta, aducînd tînărul Drăgoiū pe fiica lui Cucu îndărēt de unde a fost ascuns-o, s'a cununat cu dînsa, și-au trăit lung timp în fericire. Și după numele lui s'a numit apoi și satul de astăzi *Drăgoești*. Și una din familiile cele mai numeroase din acest sat sînt *Cuculești*, cari se trag din seminția lui Cucu, socrul lui Drăgoiū.

Cuvintele călugărului s'au împlinit!

S. FL. MARIAN.

M U S I C A

DE

PAUL BOURGET

Pe cer se ivă luna; senină, înghețată,
Părea reamintirea amorului cel stins,
Ș'a stelelor lumină, pe cerul cel tăcut,
Sclipia prin intervale, ca ochii omenești

În care un gînd trece ce sufletul nu-l prinde;
Cînta și drăgăstoasa vioară, ca femeia
Al cărei glas se stinge în dulce lîngedime:
«Și pentru fericire o seară s'a pierdut!»

Tradus de B. FLORESCU.

